

ДРАКОНЪ И СЛЪНЦЕ

Преди хиляди години Китай билъ най-голѣмата държава на свѣта. Не била още издигната високата стена, за да го пази отъ врагове. И нѣмало нужда отъ стена, защото Китай нѣмалъ неприятели. Хората били по цѣлъ свѣтъ добри и живѣли честито. Слънцето изгрѣвало сутринь, а вечерь залѣзвало, безъ да види нѣкъде по земята свада, бой, кражба или убийство.

Китайскиятъ царь билъ истински баща на своитѣ поданници: много ги обичалъ и се грижелъ за тѣхъ като за свои чеда. Веднѣжъ единъ китаецъ, който се смѣталъ за по-уменъ отъ другитѣ, отишълъ въ двореца и запиталъ царя:

— Сине на Небето и властителю на най-голѣмото царство, защо слънцето залѣзва вечерь и по земята се стъмнува? Не ще ли бжде по-добре — да е постоянно день, да се не мръква, и хората да си не губятъ времето въ сънь?

Императорътъ изпилъ чашка чай, погладилъ си дългитѣ мустаци, погледналъ къмъ златния потонъ на чертога и отговорилъ!

— Нашиятъ баща — богътъ на Небето и на Времето — е наредилъ тѣй. А онова, което е наредилъ той, е най-добро. Така мисля азъ.

— Но азъ мисля инакъ, — възразилъ поданикътъ. — Кажы ми, кое прѣчи на слънцето да грѣе постоянно? Ти си царь, всичко трѣбва да знаешъ.

— Знамъ, — рекълъ императорътъ. — Когато слън-